

Predikatie over Romeinen. 5 : 1

Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij
God door onze Heere Jezus Christus

door

ds. H. Goedhart

V.D.M.

Bij de Hervormde gemeente te Rotterdam (Delfshaven)

1958

Is de rechtvaardigmaking noodzakelijk ?

Wij dan gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede bij God door onze Heere Jezus Christus.

(Rom. 5 : 1)

Bij het beantwoorden van de gestelde vraag, bepalen wij u achtereenvolgens bij:

1. Rechtvaardigmaking en zondaarsliefde,
2. Rechtvaardigmaking en zaligheid,
3. Rechtvaardigmaking en zielerust,

Om over de noodzaak der rechtvaardigmaking te kunnen oordelen, moeten wij eerst weten, wat de rechtvaardigmaking of rechtvaardiging *is*.

Wij gaan nu op dit alles niet schools-dogmatisch in, doch willen vooral praktisch-bevindelijk met u handelen.

Rechtvaardiging betekent rechtvaardig *verklaren*.

Wij belijden, dat God schuldige zondaren rechtvaardig verklaart alleen om de verdienste van Christus.

Wij gaan dit nu nader beschouwen.

1. Rechtvaardigmaking en Zondaarsliefde.

Het eerste moeten wij letten op *de zondige mens*.

Veel misverstand over de rechtvaardiging komt voort uit gebrek aan kennis van de mens als gevallen schepsel.

U moet dit niet leerstellig opvatten.

Velen belijden met Gods woord en de Catechismus de totale verdorvenheid van de mens: onbekwaam tot enig goed en geneigd tot alle kwaad.

Maar ondanks deze belijdenis, die maar al te vaak zuiver uiterlijk is, denken wij veel te goed van ons zelf.

Het is ook gemakkelijker in het algemeen van alle mensen te zeggen, dat zij gruwelijke zondaren zijn, dan van onszelf persoonlijk te geloven, dat wij door en door verdorven zijn.

In een vorige predikatie hebben wij stil gestaan bij de leer aangaande de mens in de Rooms Katholieke Kerk.

Daar wordt min of meer vertrouwd op de goede wil van de mens en op zijn daden, dat is op wat wij zijn en hebben.

En wij hebben doorgaans in de praktijk nog heel wat van deze Roomse beschouwing overgehouden.

Het tweede, dat bij de behandeling van de rechtvaardiging onze volledige aandacht moet hebben is: *de rechtvaardige God*.

Ook de gedachten, die wij over God hebben, zijn onjuist.

Wij hebben een God naar ons beeld en naar onze gelijkenis geschapen en houden dat Godsbeeld voor de levende God.

Doch stel u eens voor hoe de Schrift spreekt van de *heiligheid* Gods!

Hij is te rein van ogen, dan dat Hij het kwade zou kunnen aanschouwen.

Hij is een God, die ten alle dage toornt tegen de zonde.

Stel u Zijn *hoogheid* voor ogen: Hij is de God, die het heelal heeft geschapen en regeert, die met het leger des hemels en met de inwoners der aarde doet naar Zijn wil en welgevallen.

Denk aan Zijn *almacht*: Hij vermag alle dingen en hoe klein en gering zijn wij voor Hem?

Denk aan Zijn *heerlijkheid*, die door haar glans de mens verblindt.

Niemand heeft ooit God gezien, die een ontoegankelijk licht bewoont.

Denk aan Zijn *alwetendheid*: al onze daden, woorden en gedachten, die we menigmaal zo gaarne voor de mensen verborgen houden, zijn voor Hem als een geopend boek.

Hoe zal een mens, die een dragelijk figuur slaat onder zijn medemensen, die goed is in eigen oog, voor die vreselijke en verheven Majesteit kunnen bestaan in het gericht?

Als wij vóór Hem gesteld worden om geoordeeld te worden, zullen wij dan kunnen *bestaan*, dat is: *staande* blijven?

Of zullen wij vallen onder Zijn alvermogende toorn en gerechtvaardigde afkeer van onze ongerechtigheden?

Niemand, die leeft, zo beleed het de psalmdichter al, zal voor Uw aangezicht rechtvaardig zijn.

Wanneer de zondige mens en de rechtvaardige God tegenover elkander komen te staan in het oordeel, dan getuigen al onze zonden tegen ons.

En zo is God, als een richtend God, binnen gekomen in het leven van al de Zijnen.

Als u God heeft leren kennen, weet u dat u voor God geen antwoord had op al Zijn vragen, dat al uw schuld u schaamrood deed staan voor Zijn hemelse Majesteit.

Zolang God niet bekend is geworden als de Wreker van het kwade in ons leven, kan de mens het nog wel uithouden.

Maar als de gerechtigheid Gods ons aangrijpt, dan zien we het als nooit te voren: ik heb Gods wet overtreden, gebod voor gebod.

De gehoorzaamheid, die Hij eist en eisen mag, ontbreekt ten enenmale en al mijn pogingen om het er eens beter af te brengen hebben gefaald op mijn verdorven aard en goddeloze hart.

Zo ligt de mens onder de welverdiende toorn van de almachtige God!

De rechtvaardigmaking houdt nu in, dat God uit gunst *de schuld vergeeft*.

Men moet tenslotte deze vrijspraak hebben beleefd om er het onbegrijpelijke wonder van te kunnen zien.

De verloren en verdorven zondaar vóór de heilige en rechtvaardige God.

Hij moet naar recht veroordeeld worden.

Maar de Rechter spreekt vrij.....

Spreekt vrij hem, die volkomen verdorven en schuldig is!

Daar staat de berouwvolle zondaar voor God.

Hij vernedert zich voor Hem en erkent de rechtvaardigheid van het Goddelijk oordeel.

En zie.....de Rechter verheft Zich.

Hij staat op om het vonnis uit te spreken en Hij verklaart die ellendige overtreder.....rechtvaardig!

Er zijn geen woorden voor om dit wonder naar waarde te omschrijven.

God verklaart de goddeloze rechtvaardig.

Hij doet dat niet, omdat die mens betering des levens bewijst, want de zondaar kan zich alleen nog maar vaster werken in de schuld voor God.

De Heere spreekt die schuldige zondaar vrij, verklaart hem rechtvaardig, alleen om de verdienste van Christus, die de schuld heeft geboet en de zonde verzoend.

Het lijden en de bittere dood aan het kruis, het lijden der Godsverlating en het dragen der helse smarten door de gezegende Middelaar worden aan die schuldenaar toegerekend.

God rekent het alles hem toe, alsof hijzelf alle zonde had geboet, alle schuld had verzoend!

Er gaat een licht op in de duisternis van onze ziel, er komt vreugde voor rouw en het gewaad des lofs voor een benauwde geest.

Het is alsof we uit de dood tot het leven komen.

Neen, het is niet *alsof*: wij *komen* dan uit de dood tot het leven, uit de duisternis tot het waarachtige licht.

Christus heeft ook de wet vervuld en *deze gehoorzaamheid wordt geschonken* aan de schuldenaar, die niet anders is dan één stuk ongehoorzaamheid en wetsovertreding!

Ons behoud is niet gelegen in onze werken en gerechtigheid, want die blijken voor Gods aangezicht niet te bestaan.

Onze ijdele waan aangaande onze goede daden en goede wil, onze inbeelding aangaande betering des levens worden niet onze redding voor God, maar het werk en de gerechtigheid van de door God gegeven Middelaar worden het behoud en de zaligheid, worden de oorzaak van vrijspraak voor de sidderende mens, die dreigt verteerd te worden door de wrekende gerechtigheid Gods.

De rechtvaardiging is dus louter *genade*.

Hier verleent God *het eeuwige leven*.

Dat betekent: de straf, die wij ons door onze ongerechtigheden op de hals gehaald hadden is weg, voor eeuwig weg!

Ik heb al uw zonden achter Mijn rug geworpen in een zee van eeuwig vergeten, zegt God!

Ik wil niet, dat deze in het verderf dale!

Dan juicht het in de ziel: Gij hebt mijn ziel liefelijk omhelsd, zodat zij in de groeve der vertering niet nederdaalde!

Gij hebt mijn ziel gered van de dood, mijn voeten van aanstoot en mijn oog van tranen!

De straf is kwijtgescholden, maar ook: het genadeloon wordt geschonken: het eeuwige leven.

De gerechtigheid van Christus verdient het eeuwige leven.

En die gerechtigheid wordt ons toegerekend.

Zo delen wij in het loon, dat voor ons genadeloon is.

Zo is er geen verdoemenis voor degenen die in Christus zijn.

Wij hebben vrede bij God door onze Heere Jezus Christus!

Deze rechtvaardiging is het grootste en heerlijkste wat een mens in zijn leven overkomen kan.

Het is de grootste en machtigste belevens, voor arme stervelingen.

Met deze ontmoeting Gods, is niets op aarde te vergelijken.

De overgang uit de dood naar het leven, de omwisseling van droefenis en benauwdheid in vreugde en blijdschap is onbeschrijfelijk.

Het oude is voorbij gegaan, het is alles nieuw geworden!

Wij zijn met Christus gestorven en met Hem opgewekt tot een nieuw leven.

Inderdaad: alles is nieuw.

Wij aanschouwen onszelf, de mensen en de geschapen wereld met andere ogen.

Het vogeltje op de tak, de bladeren en bloemen zien we met andere ogen.

Gij zult vrede hebben met de dieren des velds – dat wordt beleefd in de rechtvaardiging.

Onze ziel is gered en nu beleven we alles anders.

Van een verlorene werden we een behouden mens.

Van een kind des toorns, een kind Gods.

Van een slaaf des duivels en der zonde, een dienaar van God en de gerechtigheid.

Eigenlijk is het dan een dwaze vraag: Is dat nu wel nodig?

Als wij van het heerlijkste en grootste, dat een mens op aarde beleven kan, gaan vragen: moet dat wel? Dan is er toch iets niet in orde?

Als aardse zaken ons als begeerlijk worden voorgesteld, is dadelijk ons verlangen gewekt om ze te verkrijgen.

Als de hemelse genade ons wordt voorgesteld als het hoogste, wat een mens ontvangen kan, stellen we de vraag: kunnen we niet zonder toe?

Dat is een dwaze vraag.

Ze wordt echter zo veelvuldig gesteld, dat wij niet willen nalaten hierop nu in het vervolg nader in te gaan.

2. Rechtvaardigmaking en zaligheid

Is de rechtvaardigmaking als zielservaring voor *ons* nodig om zalig te worden?

Zo is de vraag bedoeld, maar zo is de vraag ook terstond verdacht!

De vraag valt onder verdenking van menselijk-zondig-egoïsme.

Het gaat om de mens, om zijn behoud en om de gemakkelijkste manier van zalig worden.

Eigenlijk interesseert ons alleen de laatste regel: zalig worden.

De wijze, waarop een mens behouden wordt is van minder belang in onze verblinde ogen: als hij maar naar de hemel gaat!

De gestelde vraag wil ik van twee kanten met u bekijken.

Is de rechtvaardigmaking noodzakelijk van de kant van God gezien, en is zij noodzakelijk van de kant van de mens gezien.

Eerst dus: *van Gods kant gezien*.

Is het voor God nodig, dat de mens in zijn aardse leven weet heeft van de vrijspraak door de hemelse Rechter?

Men zegt dan: voor God is die mens al in Zijn eeuwig raadsplan gerechtvaardigd

God weet van eeuwigheid al Zijn werken.

God ziet die mens in Christus als een gerechtvaardigde, al weet die mens er nog niets van.

Maar is Gods weten niet het fundament?

Als God het maar weet en besloten heeft, is dat niet ruim voldoende, ook al verkeert de mens nog in vrees en twijfel aangaande de Vaderlijke goedheid des Heeren?

Aan Gods kant ligt het reeds vast!

Wat zullen wij daarvan zeggen?

Het is waar, dat Gode al Zijn werken van eeuwigheid bekend zijn.

Toch is het wonderlijk, dat men juist ten opzichte van de rechtvaardiging, spreekt van een rechtvaardigmaking van eeuwigheid, en dat men dit niet doet ten opzichte van b.v. de bekering.

De bekering van de mens ligt ook vast in Gods raad!

God weet ook, wie er tot bekering zal komen, ook al weet die mens dat nog niet en al dartelt hij nog rond in de zogenaamde genietingen der zonde, dan zeggen we niet: o, dat is niet erg – aan Gods kant ligt het reeds vast!

Het gevaar van deze stelling over de rechtvaardiging is groot.

De rechtvaardigmaking verandert erdoor van karakter.

Zij wordt dan bewustwording van het feit, dat we al rechtvaardig zijn.

In de Schrift houdt de rechtvaardiging allereerst in, de bewustwording van het feit, dat we volkomen onrechtvaardig zijn!

Laten we toch toezien, dat we onder het gebruik van gereformeerde woorden niet een weg naar de hemel uitdenken, die eindigen zal in de plaats van de uiterste jammer!

We vergeten maar al te gemakkelijk de enorme tegenstelling tussen de heilige God en de schuldige zondaar.

Men spreekt, alsof de Heere niet de hoogste rechtvaardigheid is.

God toornt over de zonde en de zondaar.

Er moet verzoening plaatsvinden.

Deze verzoening gaat inderdaad uit van God.

God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende.

Maar als deze verzoening niet wordt toegepast aan het hart, blijft de mens kind des toorns gelijk al de anderen.

Denk maar eens aan het paasbloed in Israël, toen het uit Egypte geleid werd.

Overal waar het bloed van het paaslam aan de posten der deuren werd gezien, zou de verderfengel voorbij gaan.

Maar dat bloed moest er zijn!

U dacht toch niet, dat de Alziende het paasbloed nodig had om te weten, of er Israëlieten dan wel Egyptenaren in dat huis woonden?

Maar het bloed moest er zijn, anders zouden ook in Israëlitische gezinnen de eerstgeborenen sterven.

Zo kent ook nu de Heere degenen, die de Zijnen zijn, ook al dolen ze op paden van ongerechtigheid of op wegen van eigenwillige vroomheid.

Maar het bloed van Christus *moet* aan de ziel zijn gesprengd, anders zal het verderf over hen komen.

God red slechts hen in het oordeel ten laatste dage, die geloofd hebben in Zijn Zoon, die met Hem verzoend zijn, door Christus Jezus.

Van Gods kant gezien is de rechtvaardigmaking noodzakelijk, vanwege Zijn toorn tegen de zonde, vanwege Zijn evangelie-bevel, vanwege de toestand van vijandschap in de mens tegen God.

Maar wij zouden de vraag ook bezien *van de kant van de mens*.

De ramp voor de mens is niet slechts gelegen in de straf, die hij verdiend heeft.

Zo wordt er vaak over de zondaar gesproken, als over een ongelukkig en beklagenswaardig schepsel.

Dat is hij wel, maar daarbij dient te worden gepredikt, dat de mens zo ongelukkig en beklagenswaardig is, *door eigen schuld!*

De ellende van de mens is niet slechts gelegen in de straf, die hij verdiend heeft, maar de oorzaak ervan: de zonde!

En de zonde van de mens is zijn *zelfhandhaving*.

In het paradijs is dat al begonnen: de mens wil God zijn.

Als God kan niet: er kunnen geen twee Goden zijn!

Wanneer de duivel en de mens zeggen: *als* God, bedoelen ze: *boven* God.

De duivel wijst ook immers aan de mens een weg om God te slim af te zijn!

Dat pretendeert hij althans en de mens gaat gretig op dit voorstel in.

Hij wil zelfstandig zijn, op zichzelf staan, niet van God afhankelijk zijn.

Deze zonde zet de mens voort: hij handhaaft zich tegenover God.

Als wij horen van het Evangelie, gaan we voort met onszelf te handhaven: wij willen wel zalig worden (wie zou dat niet!), maar wij aanvaarden noch Gods eis, noch Zijn straf!

Ook wanneer de mens overtuigd wordt in zijn geweten van zonde, die hij bedreef, wanneer hij daarover treurt en bidt om genade, gaat het de mens om zijn eigen behoud!

Zo blijft de overtuigde zondaar een vijand van God en – het is schrikkelijk om te zeggen, maar het is waar! – zo past hij niet in de hemel.

Wanneer een overtuigde zondaar dit hoort prediken, zal hij zich ergeren.

Dit behoeft ons niet te verwonderen, als we gezien hebben, dat hij nog altijd een vijand van God is, zich nog steeds wil handhaven.

Er moet in die mens een verandering plaats hebben.

De grote verandering, die van een vijand Gods een onderdaan van Zijn rijk maakt, die van een zelfhandhaver een slaaf van Christus maakt!

Deze noodzakelijke verandering vindt plaats in de rechtvaardigmaking.

Ik kan dat niet beter zeggen, dan het staat in onze Nederlandse Geloofsbelijdenis (art. 23):

“Wij geloven, dat onze gelukzaligheid gelegen is in de vergeving onzer zonden on Jezus Christus wille, en dat daarin onze rechtvaardigheid voor God begrepen is; gelijk David en Paulus ons leren, verklarende de gelukzaligheid des mensen te zijn, dat God hem de rechtvaardigheid zonder werken toerekent.

En dezelfde apostel zegt, dat wij om niet, of uit genade gerechtvaardigd zijn, door de verlossing, die in Christus Jezus is.

En daarom houden wij dit fundament altijd vast, Gode al de eer gevende, ons vernederende en bekennende zodanigen als wij zijn, zonder iets van onszelven of van onze verdiensten te vermeten, steunende en rustende op de gehoorzaamheid van de gekruisigde Christus alleen, dewelke onze is, wanneer wij in Hem geloven.

Die is genoegzaam om al onze ongerechtigheden te bedekken, en ons vrijmoedigheid te geven, de consciëntie vrij makende van vreze, verbaasdheid en verschrikking om tot God te gaan, zonder te doen gelijk onze eerste vader Adam, dewelke al bevende, zich met vijgebladeren bedekken wilde.

En voorwaar, indien wij voor God verschijnen moeten, steunende op onszelven of op enige andere schepselen, hoe weinig het ook ware, wij moesten (helaas) verslonden worden.

En daarom moet een iegelijk zeggen met David: Heere, ga niet in het gericht met Uw knecht, want niemand, die leeft, zal voor Uw aangezicht rechtvaardig zijn.”

In de rechtvaardigmaking erkent de mens het recht van God om hem te veroordelen en buigt zich als een schuldige voor het heilig en schrikkelijk gericht.

Of hij tevoren al eens een nederige gestalte heeft aangenomen, hij heeft zich nimmer zo totaal en onvoorwaardelijk aan Gods gerechtigheid overgegeven.

Hier leert de mens van genade in Christus leven, dat wil zeggen, van zichzelf afzien en op Gods barmhartigheid alleen vertrouwen.

Als deze beleving niet plaats grijpt, blijft de mens altijd op zichzelf vertrouwen in mindere of meerdere mate, meestal in meerdere mate!

Om u nog een reformatorisch getuigenis hierover te laten horen, sla ik met u *de Westminster Catechismus* op, bewerkt door Comrie:

“In welke staat en toestand is een zondaar, voordat hij door het geloof gerechtvaardigd is?

Wat hij ook mag zijn ten aanzien van de verkiezing, van het verbond der genade, of in betrekking tot Christus, zo is hij nochtans op zichzelf aangemerkt, volstrekt een goddeloze en in een staat, waarin hij dood is ten aanzien van zijn betrekking op de wet, onder veroordeling en in zichzelf van natuur niet alleen vervreemd van God, van Christus en van het verbond der genade, maar een volslagen vijand daarvan”

Welk een heldere taal!

Hoe beklagenswaardig is de kerk van heden, waar dit licht zo menigmaal ontbreekt en men hoe langer hoe meer, onder diepzinnige en schijnvrome voorwendsels de mens vertroost buiten schuldvergeving en geloof in Christus om.

Hoe kan een mens zalig worden, zolang hij een volslagen vijand is van God en Christus?

De rechtvaardigmaking is noodzakelijk, ook van de kant van de mens bezien!

Is de rechtvaardigmaking dus onmisbaar ten opzichte van God, en ten opzichte van de mens, zo willen we nu nog nagaan, hoe deze dingen liggen in het gemoed van de mens zelf, die deze genade der rechtvaardigmaking mist en die haar bezit.

Van dit laatste zingt de Psalm: Welzalig hij, wiens zonden zijn vergeven.

3. Rechtvaardigmaking en zielerust.

Paulus heeft in het derde en vierde hoofdstuk van de Romeinenbrief betoogd, dat het geloof vernietigd wordt, als men door de werken gerechtvaardigd wil worden.

In ons hart is immers geen vastheid te vinden.

Wie niet op Christus alleen rust, zal voortdurend geslingerd worden en de ongelukkige mensen, die de vrede zoeken in eigen daden en ervaringen, zullen voortdurend ongerust blijven.

Zo is ook inderdaad de ervaring van hen, die men tegenwoordig als “bekommerden” aanduidt, althans als men op hun woorden afgaat.

Wij kunnen geen zielerust vinden, wanneer wij niet door het geloof in Christus zijn ingeplant en Hem en al Zijn weldaden aannemen.

Tegenover al dit worstelen om uit de werken gerechtvaardigd te worden, stelt Paulus dan de tekst, die boven deze preek staat: “Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God door onze Heere Jezus Christus”.

Rust des gemoeds en veiligheid des levens wordt gevonden, wanneer wij door het geloof de rechtvaardigheid aannemen.

Tegelijk moet ik u waarschuwen tegen een vervlakking van deze leer, alsof de mens uit zichzelf kan geloven en de rechtvaardigheid kan aangrijpen.

Dat kan *niet!*

Het geloof is een gave Gods, en de rechtvaardigheid is een gave Gods!

Het is alles genade, het is alles gekregen goed.

Het is niet uit de mens en kan niet uit de mens zijn.

Dit kan duidelijk zijn, als u let op de verdorvenheid van de aard van de zondaar.

Maar die gave des geloofs *wordt* geschonken en de gave der rechtvaardigheid *wordt* gegeven.

De buitengewone vrucht der rechtvaardiging is dan: vrede bij God

Deze vrede is ons deel, als wij uit het gekregen geloof de aangeboden rechtvaardigheid aannemen.

Hier rust de ziel van de vermoeienis der zonde, van de vermoeienis van eigenwillige godsdienst.

Maar wie de rust des gemoeds wil zoeken in zichzelf, zijn daden of ervaringen, zoekt ze te vergeefs.

Er is maar één weg tot de vrede bij God en dat is de weg van het rechtvaardigend geloof!

Inmiddels lijkt het erop, dat de mens gemoedsrust kan kennen op geheel andere wegen.

Daar zijn er, die het Goddelijk oordeel verachten, in openbare zonden leven en zich bekommeren om God noch gebod.

Zij zeggen: wij zijn gerust en hebben vrede zonder al die godsdienstige belevingen, die de kerk predikt.

Zij smalen op de zieleworstelingen der kinderen Gods en zeggen: wij zijn gerust en hebben vrede en genieten al wat er te genieten valt voor ons.

Wat wilt ge nog meer.

Dan is er een massa van uiterlijke belijders in de kerken.

Zij vergeten het oordeel Gods, zij lopen mee in de kerkdienst, zij leven in de sleur, zonder ooit aan Gods gericht te denken.

Zij hebben een rustig leven, en genieten vrede.

Dan zijn er velen, die een vals vertrouwen stellen op de uiterlijke weldaden van het verbond.

Zij zijn gedoopt en dat is heel wat, zij hebben belijdenis gedaan en gaan ten Avondmaal, dat is nog meer.

Zij hebben vrede in hun hart en rust in hun ziel zeggen zij, al nemen zij het allemaal niet zo zwaar en moeilijk.

Het zal best goed aflopen met die worstelaars, menen zij, maar zij komen er ook en op een vrij wat gemakkelijker wijze.

Zij geloven in Jezus als Zaligmaker en nemen deel aan Zijn instellingen.

Ze denken zo met God bevredigd te zijn.

Het lijkt dus, dat er heel wat gemoedsrust te vinden is in de wereld en in de kerk, buiten de rechtvaardiging van de zondaar voor God.

Maar.....de ware vrede, waarvan Romeinen 5 gewaagd, is de rust van het geweten, die geboren wordt uit de wetenschap des geloofs, dat men met God verzoend is.

Wederzijds moet de vrede zijn.

Niet alleen wij hebben vrede met God, maar ook God heeft vrede met ons!

Wij hebben vrede *bij* God, van Gods kant, aan Gods zijde!

Zo is het altijd met vrede, een natie kan denken in vrede te leven met een nabuurvolk, het kan zich verheugen in de goede betrekkingen die er tussen beiden bestaan.

Maar als dat andere volk oorlog wil voeren, blijkt heel die vredesgedachte een ijdele waan te zijn.

Voor vrede zijn er twee nodig!

Als wij rust des gemoeds kennen, zonder dat wij weten, dat God met ons bevredigd is in het offer van Zijn eniggeboren Zoon, is heel onze vrede een waan.

Het is te vrezen, dat duizenden in die waan leven!

Deze vrede bij God wordt niet gekend door de zondaar, die dronken door de zoetheid der zonde, geen onrust kent.

Hij is bedwelmd door de ongerechtigheid en ziet zijn verdoving voor gemoedsrust aan.

Deze vrede bij God wordt niet gekend door de uiterlijke belijder, die op zijn uitwendige godsdiensttoefening of op zijn ervaringen zijn vertrouwen stelt.

Ook deze toestand doet denken aan een bedwelming door ijdel vertrouwen op eigen vroomheid.

Al deze lieden schijnen in rust te leven en door geen vrees gekweld te worden.

Laar mij u hier tegenover mogen stellen, de zondaar, die ontdekt is geworden door de Heilige Geest aan zijn verloren staat.

Geheel anders is het met hem gesteld dan met degenen, die in valse rust hun dagen slijten.

Het gevoel van zijn zonden drukt hem neer, zwaar en menigmaal heb ik tegen God misdreven.

God heeft mij nimmer anders dan goed gedaan, en ik heb alles, alles bedorven door mijn zonden.

Ik heb schuld met schuld vermeerderd, hoe zou ik rust kennen in mijn gemoed, daar de rechtmatige toorn Gods op mijn leven drukt.

Ik vrees de uitbarsting van Gods heiligheid.

Ik vrees de dood, ieder uur van mijn leven.

Waar zal ik mij bergen?, ga ik slapen dan vrees ik in de rampzaligheid te ontwaken – en dat is mijn verdiende loon.

Maar niettemin, het is vreselijk eeuwig van God verstoten te zijn.

Rust kan ik nergens vinden, in mijn bidden niet, in mijn Bijbellezen niet, onder de prediking niet, dag nog nacht.

Als u dit hoort, kan het u voorkomen, alsof de gemoedsrust van de zondaar en uitwendige belijder verre te verkiezen is, boven deze onrust en benauwdheid.

Maar ach, het is slechts schijn, de gemoedsrust van de goddeloze en schijnvrome is niet: vrede bij God.

Het is, om zo te zeggen, een vrede, waar God niet van weet. “Ik ken u niet” is een vernietigend oordeel over de rust des gemoeds, buiten Christus om.

Als gij zo gerust zijt, stel u dan eens voor, of ge ooit tot het Goddelijk oordeel zijt genaderd.

Hebt ge ooit gebeefd voor de strenge, maar rechtvaardige straf van de Eeuwige?

Is het niet zo, dat ge leeft, alsof zulk een dreiging niet bestaat?

Alsof een niet geziene dreiging, geen werkelijke dreiging is!

Hoe stompen velen het geweten af en wiegen zich in slaap met de gedachte, dat het wel goed met hen zal staan.

En juist die afstomping, juist die gedachte, dat het met ons wel goed staat, is gruwelijke vijandschap tegen God!

Vrede met de zonde, vrede met de wereld, is niet vrede met God!

Ik ga een stap verder: vrede met uzelf, is niet vrede met God!

Laat u toch waarschuwen, gij schuwt het zelfonderzoek, gij schuwt een ontdekkende prediking misschien.

Gij wilt slapende het gericht tegen gaan, laat u toch waarschuwen.

Straks is het voor eeuwig te laat, als ge niet in Christus Jezus geborgen zijt!

De genoemde tekst uit Romeinen 5, stelt tegenover de zekerheid van het zondige vlees, de vrede bij God!

Dat is het eerste van het geestelijke leven, dat iemand zich bezint om van zijn leven aan God rekenschap te geven.

Van de zondaren staat er geschreven: zij stellen God niet voor hun ogen!

Dat is de staat van de mens van nature, zich God niet voor ogen stellen.

Als de genade ons levend maakt, gaan we ons God voor ogen stellen.

Het is niet met een praatje, ook niet met een vroom praatje, goed te maken: wij hebben met God te doen!

En nu zal niemand zich onbevreesd voor God kunnen stellen, die niet vertrouwd op onverdiende verzoening.

Zolang God Rechter is, behoren alle zondaren verschrikt te worden.

De gehele achtergrond van de woorden: Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God door onze Heere Jezus Christus – de hele achtergrond van die woorden is: de ongelukkige zielen zullen altijd beven, als ze niet op de genade van Christus rusten.

Zonder rechtvaardigmaking geen ware zielerust, die in het gericht voor God ongeschokt zal kunnen blijven!

Ik hoop, dat ik er in geslaagd ben u te laten zien, dat dit de bijbelse leer is, die heden te dage als een soort ketterij wordt beschouwd: de rechtvaardigmaking is noodzakelijk tot zaligheid!

Overweeg, wat ik u gezegd heb en zie toe, dat gij u niet bedriegt met betrekking tot uw eeuwig lot.

Velen zullen menen in te gaan, en zullen niet kunnen.

Bovenal hoop ik, dat u deze genade, als u ze nog niet bezit, met ernst zult zoeken en vinden, zonder u gerust te stellen met een valse hoop, al werd die u verkondigd door een engel uit de hemel!

Amen

Lezen: Romeinen 4 : 1-8 en 13-17

Zingen: Ps. 116 : 5,6 Ps. 103 : 5,6 Ps. 32 : 1 Ps. 119 : 83